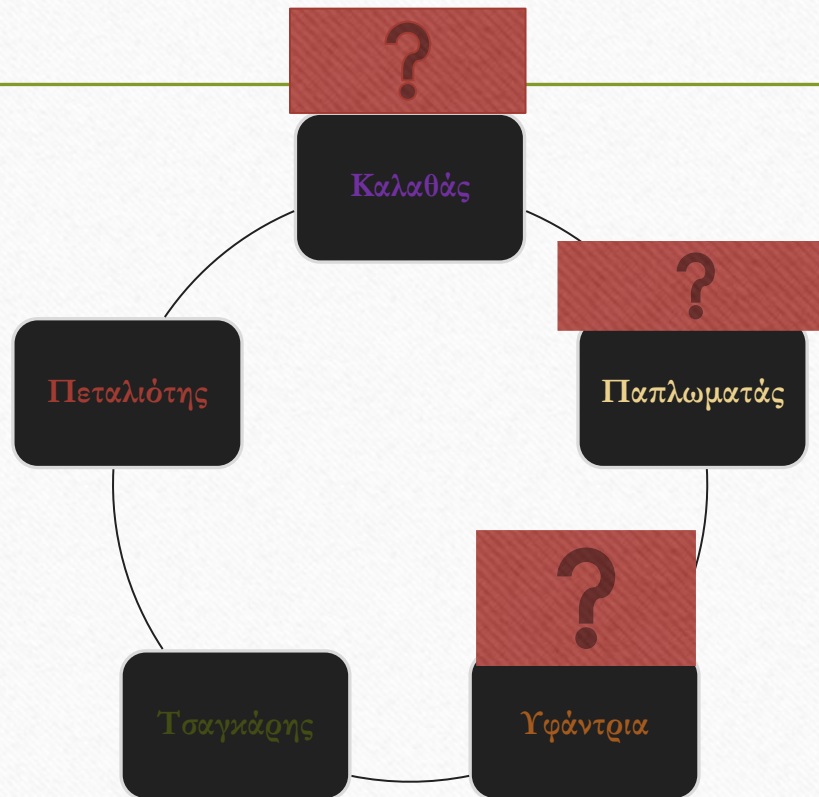

Παραδοσιακά Επαγγέλματα

Εργασία από τη Μαρία

Παλιά Επαγγέλματα

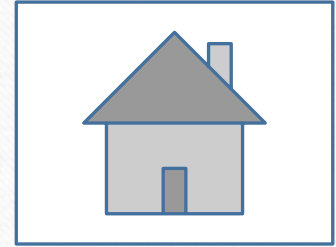
ΚΑΛΑΘΑΣ

- Οι καλαθάδες ήταν τεχνίτες που έφτιαχναν τα «κασάκια» ή «καφάσια», καθώς και τα ψάθινα καθίσματα για καρέκλες. Τα «κασάκια» τα χρησιμοποιούσαν στη Λέσβο για να βάζουν μέσα τις ελιές, τα φρούτα, τα λαχανικά και άλλα προϊόντα προς μεταφορά. Για παράδειγμα, οι πλανόδιοι έμποροι τα τοποθετούσαν συμμετρικά στα γαϊδούρια και τα έδεναν με σκοινί για να ισορροπούν. Επίσης τα χρησιμοποιούσαν για να «σκεπάζουν» τα μικρά κατσίκκια που προορίζονταν για σφάξιμο για να μη «λιαστούν», δηλαδή να μην κινούνται πολύ στο ύπαιθρο, ώστε να είναι τρυφερό το κρέας τους. Τα ψάθινα καθίσματα για τις καρέκλες προορίζονταν περισσότερο για τα καφενεία παρά για οικιακή χρήση. Οι καλαθάδες δεν αναλάμβαναν και την παραγωγή του ξύλινου πλαισίου της καρέκλας, που αποτελούσε έργο των ξυλουργών. Συνήθως οι καλαθάδες δούλευαν με παραγγελίες, αν και κάποιοι απ' αυτούς γύριζαν με γαϊδούρια σε διάφορα χωριά και πουλούσαν (επί τόπου) τα προϊόντα τους. Οι περισσότεροι από αυτούς έκαναν παράλληλα κι' άλλα επαγγέλματα κατά τη διάρκεια του χειμώνα, όπως εργάτες σε ελαιώνες και γενικά αγροτικές δουλειές, ενώ το επάγγελμα του καλαθά το εξασκούσαν κυρίως το καλοκαίρι.

ΠΑΠΛΩΜΑΤΑΣ

ο επάγγελμα του παπλωματά είναι ένα παλιό επάγγελμα που έχει σχεδόν εξαφανιστεί. Τα παλιά χρόνια σαν γυρολόγοι οι παπλωματάδες γυρνούσαν τα χωριά και διαλαλούσαν την δουλειά τους. Είχαν μαζί τα εργαλεία τους, και σε έναν μεγάλο χώρο του σπιτιού έβγαζαν το βαμβάκι που είχε μέσα το πάπλωμα και το 'ξεκιάτσιαζαν' (αραιώναν), κατόπιν αφράτο όπως το είχαν κάνει, ξαναγέμιζαν το πάπλωμα.

'Αρχείο Ηλία Ιωακείμ'

ΥΦΑΝΤΡΙΑ

Υφάντρες ονομάζονταν οι γυναίκες που ύφαιναν τα νήματα του αργαλειού, αλλά και τα υφαντά υφάσματα στον αργαλειό. Η τέχνη της υφαντουργίας ήταν ιδιαίτερα ανεπτυγμένη στο Β. Αιγαίο από τα μέσα του 18ου έως τις αρχές του 20ου αιώνα. Όπως φαίνεται μεγάλο ρόλο στην ανάπτυξή της έπαιξε ο καθιερωμένος θεσμός της προίκας, που επέβαλε στις νέες κοπέλες να ετοιμάσουν μόνες τους τα «προικιά» τους. Παράλληλα όμως, η τέχνη αυτή αναπτύχθηκε (ιδίως μετά τα μέσα του 20ου αιώνα) όχι μόνο ως οικοκυρική ανάγκη για τη δημιουργία χρηστικών και διακοσμητικών υφαντών αλλά και ειδών ρουχισμού, αλλά και ως οικοτεχνία που πρόσφερε πρόσθετο εισόδημα (σχετικά παραδείγματα υπάρχουν σε όλη τη Λέσβο και ιδιαίτερα από την περιοχή της Αγιάσου).

